

ne, unge Piger at sy og reparere deres eget Tøj, ved at hjælpe til med Bispisning af Skolebørn, i Asyler Legestuer o. s. v. samt med at arrangere Koncerter og anden Underholdning i de fattige Kvartaler i den kommende Vinter. Dannelsen af Centralkomiteén har skabt et Præcedens for Fremtiden. Der er nu for stedsse slaaet en Streg over den Opfattelse, at Kvinder ikke kan eller bør beskæftige sig med de store industrielle Spørgsmaal og Arbejdsproblemerne.

Før Komiteéns Arbejde er endt, vil der uden Tvivl være skabt en Broderskabsfølelse blandt de Kvinder, som nu arbejder sammen paa at mildne Krigens Rædsler, og en fuldkommen ny Opfattelse af det sociale Arbejde vil blive et af Krigens Resultater.

Arbejdsløs.

—o—

Saa standsed brat den travle Naal med trælsomt Slid og Jag, og Symaskinens rappe Staal, der taktfast klang hver Dag.

Og Stuen blev saa mørk og kold, og Kosten tør og knap, i Kjolen kom der Rift og Fold, i Skoen Hul og Lap.

Tit om Kommodens stille Gem staar Kamp, paa Liv og Død, et Minde kært, der listes frem og ofres maa for Brød.

Og hun maa gaa den tunge Vej at tinge Hjælp i Nød, hvor bag det haarde, kolde Nej, der lurar Sult og Død.

Den mørke Vinter, barsk og lang, er streng i fattig Kaar, men den er dobbelt tung og trang naar Arbejdshjulet staar.

E. H.

En Henvendelse

fra de tyske Kvinder til Udlandets Kvinder i September 1914 og et Svar herpaa fra Fru H. van Blema-Hijmans, Formand for Nederlandske Kvindeforeningers Landsforbund.

Vi tyske Kvinder henvender os til Udlandets Kvinder med en Forklaring og Bøn.

Tysklands Modstandere søger at forvanske Billedet af det tyske Folk i det neutrale Udlands Øjne. Det fremstiller Tyskland som en magtbegærlig Stat, der har grebet den første den bedste Lejlighed til at begynde en Erobringskrig og har gennemført den med barbariske Midler. Os Kvinder rammer disse Bagtalelser især dybt. Vi er stolte af vort Folks grundfæstede Ry som en af Jordens førende Kulturturnationer. Vor Fædrelandskærlighed omfatter med særlig Varme de Fredens Værker, som vort tyske Folk gennem Aartiers rolige Udvikling har skabt i Videnskab, Kunst, Haandværk og humane Institutioner. Vi Mødre, Ægtefæller og Søstre vilde føle os medansvarlige, hvis virkelig tyske Mænd i Krigen havde syndet mod Kulturens og Menneskekærlighedens Bud. Men vi ved, at vore Ægtefæller og Sønner, vore Brødre og Venner ikke samtidig med, at de sætter Livet ind for Fædrelandets Forsvar ophører med at være den tyske Kulturs Forsvarere, den, vi — Mænd som Kvinder — har været enige om at skabe.

Ingen, som kender Tyskland, dets Sæder, dets Folkeoplysning, dets offentlige Livs Disciplin og Ordning, vil for Alvor tro, at Krigen kan omstyrte den tyske Kulturs Grundpiller og pludselig forvandle Menneskene fra Grunden af. Den, som har fulgt det sidste Tiaars politiske Historie, maa vide, hvor ofte Tysklands afgjorte Fredskærlighed har forhindret Udbrudet af en europæisk Konflikt.

Medens de Grusomheder, som det vildledte belgiske Folk har be-

gaaet mod vore Tropper, og de Lidelser, en barbarisk Fjende har bragt over de østpreussiske Landsbyer og Stæder, faar Blodet til at stivne i vore Aarer, maa vi tilmed taale, at den tyske Hærs Ære slæbes i Skarnet, fordi vore Tropper blev tvungne til Forholdsregler, som enhver Friskarekrig afføder, og hvis Nødvendighed ingen har følt mere Afsky og Smerte over end de selv. Vi Hustruer og Mødre, som selv stolte, men med blødende Hjerter, lod vore Ægtefæller og Sønner drage ud, er vel i Stand til at skelne mellem dødsforagtende Tapperhed, som altid i hele Verden har været anset for et Kulturfolks højeste Ære, og barbarisk Ødelæggesraseri.

Vi nærer den Tillid til Jer, I Udlandets Kvinder, at I ogsaa formaar at skelne mellem disse to Ting. Derfor retter vi den Bøn til Eder: Hjælp Sandheden til Sejr over Hadets og Lidenskabens Forvanskninger og over en fjendtlig Politiks Forfalskninger.

Vi tvivler intet Øjeblik om, at Historien engang vil fælde sin Dom over de Midler, som vore Modstandere benytter sig af for at føre Udlandet bag Lyset. Men vi tror, at der ogsaa i den nærværende oprørte Tid mellem Mennesker paa samme Kulturtrin maa gives en Forstaaelse, som kan sønderrive et samvittighedsløst Efterretningsvæsens Løgnevæv.

Personlige Venskabsbaand og fælles Interesser for Fredens Værker, Arbejdets, Kunstens og Kultuernes, forener os med mange af Eder, og ud af dette Fællesskab er der vokset en gensidig Tillid. Til alle Eder, for hvem vort Ord betyder noget, retter vi denne Bøn: *Lad Sandhedens Røst gen-*